

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. november 4.
(csütörtök)**

Horváth Géza

DICSÉRJÉTEK AZ URAT!

Énekek: 35,1,9,13; 393

Alapige: Zsolt 79

Imádkozzunk!

Áldunk téged, örökkévaló Istenünk, ahogy Dávid király is, amikor ezt a zsoltárt zengte valamikor. Nemcsak úgy zengte, mint hívő ember, mint király, nemcsak úgy, mint akit ilyen nagy posztra és méltóságra emeltél, hanem úgy mint a te néped egy tagja, mint a te megváltottad seregéhez tartozó ember. Hadd köszönjük meg neked, hogy mi is így énekelhetjük a zsoltárokat, és benne így láthatjuk a te gondviselő szeretetedet és irgalmadat, amiért mindenkor hálát adhatunk. Még akkor is, ha nem mennek mindig jól a dolgaink, ha sok mindennel küszködünk: nyomorúságokkal, betegséggel, gyásszal vagy valamilyen nehézséggel.

Köszönjük neked, Urunk, hogy megtanítasz bennünket feléd fordulni, mindig téled kérni, téged segítségül hívni és mindig téged dicsőíteni, magasztalni, egyedüli Urunkat. Köszönjük neked, hogy tanítasz bennünket a zsoltárokból arra is, hogy életünket ne csak a mindennapi történésekben, hanem az örökkévalóság távlatában szemléljük. Köszönjük, hogy felhozod a te igazságodat, és eljön majd a te nagy napod, amikor igazságot szolgáltatasz a te szolgálóidnak.

Hadd köszönjük meg neked, hogy ma is te voltál a mi oltalmunk és erősségünk, megélhettük ezt a napot is, megfuthattuk kijelölt pályánk e részét! Köszönjük, hogy most erre az esti áhítatra hívtál bennünket, hogy telepedjünk le közösen a te igéd előtt, és elvegyük annak tanítását. Hadd kérjünk együtt, hogy szólj hozzánk, Urunk!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét olvasom az Ószövetségből, a mai napi zsoltárból, a 79. zsoltár verseit: „Aszáf zsoltára. Oh Isten, pogányok jöttek be örökségedbe, megfertőztették szent templomodat, Jeruzsálemet kőhalommá tették. Szolgáid holttestét az ég madarainak adták eledelül, szenteid húsát a föld vadjainak. Ontották vérüket, mint a vizet Jeruzsálem körül, s nem volt, a ki eltemette volna őket. Gyalázzattá lettünk szomszédaink előtt, csúfságul és nevetségül a körülünk lakóknak. Meddig haragszol Uram, szüntelen? meddig gerjedez féltő szerelmed, mint a tűz? Ontsd ki hara-

DICSÉRJÉTEK AZ URAT!

godat a pogányokra, a kik nem ismernek téged, és az országokra, a melyek nem hívják segítségül a te nevedet; Mert megemésztették Jákóbot, és hajlékát elpusztították. Ne emlékezzél meg rovásunkra elődeink vétkééről; siess elénk irgalmassággal, mert megnyomorodunk nagyon. Segíts meg bennünket, szabadító Istenünk, a te nevednek dicsőségéért; ments meg minket és bocsásd meg vétkeinket a te nevedért. Minek mondanák a pogányok: Hol az ő Istenök? Legyen nyilvánvaló a pogányokon szemek láttára a te szolgálód kiontott véreért való bosszúállásod. Jusson elődbe a foglyok könyörgése; karod hatalmával tartsd meg a halálnak eme fiait; És fizess meg szomszédaink keblébe hétszeresen a gyalázatért, a melylyel illettek téged, oh Uram! Mi pedig, a te néped és a te legelőd nyája, hálát adunk néked mindörökké, s nemzedékről-nemzedékre hirdetjük a te dicséretedet!”

Kedves testvérek, a Bibliaolvasó Kalauzunk szerint ezekben a napokban a Zsoltárok könyvének egy részét olvassuk. A 73. zsoltártól a 106. zsoltárig van kijelölve minden napra egy-egy szakasz, egy zsoltár vagy a hosszabbak esetleg kettéosztva. Ezen a zsoltáron keresztül is, amit most olvastam, beleláthatunk abba az imádságos lelkületbe, amely jellemzi ezeket az írásokat itt a Bibliában. Az eredeti szövegben az a felirata a Zsoltárok könyvének, hogy „Dicséreted, dicsérő énekek”, pedig csak az 1. zsoltár és a 145. zsoltár felirata ez. Azért van ez így, mert utal arra a lelkületre, amelylyel a zsoltárirók Istenhez fordultak.

Tehát, akármiről szól a zsoltár és akármilyen műfajú, mindig Istent dicsérő. Mindenféle élethelyzetben méltó az, hogy a hívő ember dicsérje az Urat, mert a hívő ember végső célja Isten dicsőségének a dicsérete. Fel is szólít erre bennünket a zsoltár több helyen, hogy „dicsérjétek az Urat!”, vagy „áldjátok az Urat!” Van olyan zsoltár is, amelynek feliratában ezt olvassuk: „Imák.” Például a 17. zsoltár felett található az, hogy ima. De mindegyik zsoltár tulajdonképpen ima, mert az előbb említett imádságos lelkületből fakad, és utal arra, ami az imádság lényege, hogy a hívő ember kiönti szívét az Úr előtt. Tehát, az imádság – szoktuk mondani, és nagyon jó, ha komolyan vesszük – nemcsak kérések halmaz, hanem a hívő ember kitárulkozása Isten előtt!

Az Úrnak mindent el lehet mondani. Tapasztaljuk sokszor, hogy amikor gyerekek vagy fiatalok vannak együtt, olyanok, akik félénkek még a megnyilvánulásban, és kevésbé akarnak szólni, amikor valamit kérdezőnkőlük, nem mernek válaszolni. Azt hiszik, hogy ha rosszat mondanak, akkor valami nagy dolog fog történni. Pedig mindig biztatjuk őket, hogy ne féljenek. Mondják ki egész nyugodtan, amit gondolnak, legfeljebb kiigazítjuk vagy hozzátesszük azt, amit még hozzá kell! Ez jutott eszembe, amikor a zsoltárokat olvastam, hogy milyen jó, hogy az Úr előtt mindig meg lehet nyilvánulni. Mindent el lehet neki mondani úgy, ahogy a szívünkben van, és ahogy Isten indít bennünket erre.

Az egyes zsoltárok leggyakrabban előforduló neve az a héber szó, amely azt jelenti magyarul: belevágni a húrokba, húros hangszeren zenét kezdeni, zenei kísérettel énekelni. Ez nagyon kedves volt nekem, mert a Zsoltárok könyve keletkezése idején – egyébként elég nagy időintervallumban keletkeztek –, hozzátartozott Isten népe életéhez, istentiszteletéhez a hangszerrel való kíséret. „Belevágni a húrokba” – ahogy Dávid is játszott a maga hangszerén, és azzal dicsérte az Urat.

A zsoltárok éneklésével kapcsolatban van egy nagyszerű élményem. Amikor húsz évvel ezelőtt Hollandiában voltam, és ott ismerkedtünk egy szigorú református gyülekezet életével, akik egyébként példamutató hitéletet éltek, akkor megdöbbenve láttuk, hogy az istentiszteleteiken mind a 150 zsoltárt éneklük. El kell, hogy mondjam,

én is végighallgattam, és nem volt unalmas vagy vontatott. Valóban ritmikus, szép, Istent dicsérő énekek voltak. A 119. zsoltárt nem énekelték végig, de ha valamelyik hosszabb volt, akkor elénekelték 4-5 verset, aztán megálltak. Az orgona közjátékot játszott, aztán megint belekezdtek, énekelték öt verset, megint közjáték, megint ének, és énekelték a többi verset. Óriási élményem volt, hogy lehet így énekelni a zsoltárokat, és így magasztalni az Urat!

A zsoltárokat két részre oszthatjuk: vannak egyéni és vannak közösségi énekek. Úgy is szokták mondani, hogy a fogság utáni kor énekeskönyve volt a zsidók számára. Tartalma: Isten magasztalása himnuszokban. Az egyén könyörgése betegség, támadás, bűn miatt és a nép könyörgése külső ellenség ellen. Ennek mintapéldája a 79. zsoltár. Vagy az egyén hálaéneke, amelyben megvallja: szeretem és áldom az Urat, mert meghallgatta beszédemet, vagy a nép hálaéneke.

A zsoltárokból különféle műfajok találhatók. Vannak király-zsoltárok; a törvényt tanulmányozó ember boldogsága, és vannak zarándokénekek vagy bűnbánati zsoltárok. Íróik különbözőek, 73-at tulajdonítanak Dávidnak szerzőség tekintetében. Olvashatunk Aszáftól; ez a mai pont Aszáf zsoltára, vagy a 90. zsoltár, Mózes imádsága. Több zsoltár Kórah fiainak zsoltára.

Magyar népünk életében is előkelő helyet foglaltak el a zsoltárok. Amikor fiatalon hallgattam az időseket a régi gyülekezetünkben, akkor sokszor rácsodálkoztam, hogy mennyi zsoltárt ismernek! Kicsit szégyenkezve mondhatjuk, hogy az idősek annak idején, 60-80 évvel ezelőtt, több zsoltárt tudtak és énekelték, mint mi a mostani időkben. Ma is előfordul, hogy amikor idősek közt vagyunk és kérdezzük, hogy mit énekeljünk, nagyon sokszor kérnek zsoltárt az idős testvéreink.

Vannak olyan zsoltárok, amelyeket különösen szeretnek. Amikor a nagymamám nálunk volt, és esetleg még egy éneket nem tudtam kiírni, megkérdeztem őt, javasoljon, melyik éneket írjam ki! Általában zsoltárt javasolt, főleg a 84. zsoltárt, az „Ó, seregeknek Istene...” kezdetűt. Ha megnézik a testvérek, valóban, a mi magyar református népünk beleénekelte a zsoltárokba szívének minden örömét, bánatát, nehézségét, bizodalját, de az évszázadok során hitüket is beleénekelte a mi hitvalló ősaink.

Érdekességként megemlítem, hogy a zsoltárok elején vannak olyan héber szavak, melyeket Károli Gáspár sem fordított le magyarra. Ezeket még most is így olvashatjuk, például a 6. vagy a 8. vagy a 16. zsoltár elején. Tulajdonképpen, ezek a héber szavak, amiket ott olvashatunk, nem tartoznak szervesen a zsoltárhoz, hanem inkább az előadás módjára, a zenei kíséret mikéntjére vagy a dallamra vonatkoznak, hogy tulajdonképpen melyik éneknek a dallamára lehet énekelni azt a zsoltárt.

Van egy ilyen kifejezés, hogy „al-alamot”, ami az írásmagyarázók szerint azt jelentette, hogy „női karra”, de vannak, akik azt mondják, hogy férfikarra is. A „szela” fordul elő leggyakrabban, ami nincs lefordítva. Gyökének eredeti jelentése: „gátat vetni”, ebből származik valószínűleg az, hogy ott megálltak, az éneklésben tartottak egy kis szünetet.

A 16. zsoltár feliratában ezt olvassuk, hogy „Dávid miktámja”, és akkor csodálkozunk, hogy vajon ez mit jelent? Az írásmagyarázók szerint a „miktám” egy titokzatos, mély érzelmű költemény. Jó tudni, hogy ha valami nincs lefordítva a zsoltárokból, az azért van, mert az előadás módjára vagy a kíséret milyenségére vonatkozott!

A 79. zsoltárban, amit olvastam, öt pontban szeretném röviden összefoglalni, hogy mit láthatunk! Ezzel a zsoltárral 14 éves korban találkoztam először a debreceni Nagytemplomban. Első éves gimnazistaként kirándultunk Debrecenbe, hogy meg-

DICSÉRJÉTEK AZ URAT!

ismerjük a város nevezetességeit, és először a Nagytemplomba vittek el bennünket. Az ottani vezető elmondta, hogy ezt a 79. zsoltárt akkor énekelte a gyülekezet, amikor az oroszok bejöttek Debrecenbe, a Nagytemplomba: „Öröködbe, Uram, pogányok jöttek, és szent templomodat megfertéztették”. Persze, azt sem tudtuk, hogy miről van szó, még talán azt sem, hogy kik azok az oroszok, meg mit akartak akkor.

A 79. zsoltár valóban egy nagyon nehéz zsoltár, az ellenség támadása közepette íródott lelki ének. Az 1. vers szerint valószínűleg a fogság kezdetén bejöttek Jeruzsálembe, Isten örökségébe, amelyet örökségül szánt az ő népének. Megfertőztették ezzel a templomot, és Jeruzsálemet kőhalommá tették. Tehát, valószínűnek tartjuk, hogy minden bizonnyal megtörtént már az ostrom, Jeruzsálem romokban hevert. A templomból először a szent edényeket vitték el, utána megkezdtek annak lerombolását, és akkor a zsidók csodálkoztak, mert egyszerűen nem hitték, hogy ilyen előfordulhat. Nem is gondolták, hogy Isten ilyen megengedhet, eltűrhet vagy elnézhet. Mint ahogy ma is sok ember úgy gondolja, hogy Isten valamit nem engedhet meg, nem nézhet el, nem tűrhet el. És ennek hangot is adnak, amikor azt kérdezik: hogyan engedheti ezt meg Isten?

Arra viszont nem gondoltak, hogy vajon az hogy' fordulhatott elő, hogy megüresedett az istentisztelet, megerőtlenedett a szertartás, lanyhult a kegyesség, és formálissá vált Isten tisztelete. Amikor jött Isten ostora, büntetése és fenyítő eszköze, akkor ők is azt kezdték: Isten hogy' engedheti meg ezt?

Az első pontban arra figyeljünk, hogy Istennek van az ember felé, még hívő népe felé is egy jogos büntetése, mely a népet, így bennünket is aláza, bűnbánatra és megtérésre kell, hogy indítson! Isten büntet, de szeretetében büntet. A 394. dicséretben van, hogy „azt bünteti, kit szeret”. Bár annak van egy ilyen fordítása is: „Azt próbálja, kit szeret, Másképp ő nem is tehet: Sion, ezt hát jól gondold meg, S szabj hártárt bús gyötrelmednek!” Igen, Isten féltő szeretetében, mint apa a fiát, úgy bünteti sokszor az ő népét. Nem szeretetlenségének, hanem sokkal inkább megtérésre indító szeretetének a jele ez.

Az egyik hétfői bibliaórán a Timótheushoz írt levélben olyan szépen élénk jött, hogy Isten célja nem az, mint a Polgári Törvénykönyvnek, hogy megbüntesse a bűnt, amit az ember elkövetett, hanem mindig az, hogy bűnbánatra indítsa a bűnöst. Tehát, Istennek nemcsak az a célja, hogy megbüntesse a bűnt, aztán a többi nem érdekli, hanem amikor bünteti a bűnt, azt mindig azért teszi, hogy bűnbánatra indítsa a bűnöst.

Olyan súlyos dolgokat olvasunk itt, testvérek: „Szolgáid holttetését az ég madarainak adták eledelül, szenteid húsát a föld vadjainak. Ontották véreket, mint a vizet Jeruzsálem körül, s nem volt, a ki eltemette volna őket.” Itt arról a kegyetlenségről van szó, mellyel az ellenség ezt a népet gyötörte. Még azt sem engedték, hogy a halottakat eltemessék. Minden kor embere előtt óriási gyalázat volt, ha valakinek nem adták meg a végtisztességet, vagy nem temették el tisztességesen, méltó módon, úgy, ahogy azt Isten elrendelte. Miért? Azért, mert ott megvalljuk, hogy hisszük a feltámadást. Valószínűnek tartjuk, hogy azért nem temették el a halottakat, mert akik megmaradtak, azok nem mertek előjönni. Bebújtak a lakásaikba, meg a pincéikbe és nem mertek előjönni, hogy a saját halottaikat is eltemessék. Micsoda kegyetlenség, milyen légkör lehetett ott, testvérek!

Arról beszél tehát ez a zsoltár az első pontban, hogy Isten adhat büntetést az ő népének, de Jézus Krisztus arra tanított bennünket, az ő népét, hogy: ne attól féljete, aki a testet öli meg, hanem attól, aki a lelket is a Gyehennára vetheti! A Bibliában

azt látjuk, hogy eltűri sokszor az üldözést, az ő népének a nyomorúságát. Lehet, azt gondolja az ő népe, hogy Isten megfedkezett róla, de utána minden üdvösségük előmozdításának eszközévé alakul át, és ha ez ellenség, üldöztetés vagy bosszú miatt történik, Isten szemei előtt akkor is drága az ő kegyeseinek a halála.

Éppen ezért, megtanít bennünket ez a zsoltár arra, amit a második pontban szeretnék elmondani. Amikor Aszáf itt a 9. versben segítségül hívja az Urat, azt mondja: „Segíts meg bennünket, szabadító Istenünk!” Tehát, a zsoltáríró nem csügged, és nem keseredik el annyira, hogy segítségül ne hívná az Urat, hogy ne fordulna oda az Úrhoz! Ez tanítson bennünket, testvérek, arra, hogy nem lehetünk az életünk egyetlen körülménye között sem olyan elcsüggedtek, olyan kilátástalan helyzetben lévők, hogy a hitünkkel ne fordulnánk oda az Úrhoz! Ha még azzal az utolsó erővel, még azzal az utolsó rezdüléssel is, de fordulj oda az Úrhoz, aki azt mondja ma is: hívj segítségül engem, és én megszabadítalak téged!

Milyen jó, hogy a zsoltárokból ezt láthatjuk: nagyon nehéz élethelyzetek, nagyon nehéz körülmények, nagyon sötét és fekete a kép, de mégis, mint valami világosság ragyog Isten gyermekeinek a hite! És ezzel a piciny hittel is odafordulnak, és azt mondják: siess segítségünkre! Segíts meg! Hosianna! Azt mondják, mint később Jézusnak, amikor bevonul Jeruzsálembe: segíts rajtunk! Segíts meg bennünket! Ha kétségbeejtő helyzetben vannak is, mindig tudják, hogy az Úr az ő pásztoruk, kősziklájuk, akiben bízhatnak, akire várhatnak. Itt a szegény szó, amit a zsoltárok használnak: „mert én szegény vagyok és nyomorult”, nem az anyagi szegénységet jelenti, hanem a zsoltárokból a szegény szó az alázatra, az Úr előtti meghajlásra utal: előtted érzem magam úgy, mint szegény.

A 79. zsoltár harmadik gondolata az, hogy a zsoltáríró úgy áll Isten elé, mint Isten népének egy tagja. Tehát, nemcsak önmaga sérelmeit, nemcsak önmaga nyomorúságát viszi az Úr elé, hanem az egész népet. Ez mindig két részből áll. Egyrészt: a mi apáink is – így olvassuk itt az igében is – vétkeztek ellened, a mi őseink. Megvallják a zsoltárírók: sokszor emiatt vagyunk bajban, de mindig úgy állnak az Úr elé, mint Isten népe nagy családjának egy tagja. Odaszámítják magukat a bűnösök, a segítséget kérők közé. Nem a maguk ügyeivel vannak elfoglalva, hanem Isten népének az ügyeivel, és azt tárják oda az Úr elé.

A negyedik, amivel találkozunk itt a 79. zsoltárban, egy nagyon érdekes gondolat. Aszáf, ahogyan a többi zsoltáríró is, mintha nem lenne könyörületes az ellenség iránt, ilyeneket kér Istentől, hogy „Legyen nyilvánvaló a pogányokon szemeink láttára a te szolgálid kiontott véréért való bosszúállásod. (...) És fizess meg szomszédaink keblébe hétszeresen a gyalázatért”. Azt mondhatnánk, hogy ez nincs összhangban a hívő étellel, hiszen a hívő embernek az ellenségért imádkoznia kell! Jézus így tanított: áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, áldjátok, és ne átkozzátok! Igen, Jézus tényleg mondott ilyet, de az is igaz, amit itt a zsoltárokból olvasunk. Amikor a zsoltárírók azért imádkoztak, hogy Isten fizessen meg, álljon bosszút értünk és vegye el a gyalázatot, akkor mindig arra gondoljunk, hogy ezt azért kérték, mert nem a maguk sérelmét vitték az Úr elé, hanem azt, hogy az idegenek Istent gyalázták! Ezeket az idegen népeket minden tettükkel, amelyeket Isten megengedett, sőt, sokszor felhasznált a büntetésre az egyiptomi fáraótól kezdve a babiloni királyig, tulajdonképpen az ő vétkeiket nem menti, az elszámoltatás meglesz.

Tehát, amikor a zsoltárírók ezt kérik, akkor azt mondják: fizess meg, de azért, amellyel illettek téged, Uram! A hívő embernek nem a saját sérelmei a fontosak, ha-

DICSÉRJÉTEK AZ URAT!

---

nem az, hogyha valaki az ő Urát, az ő Istenét káromolja. Ha valaki az ő Istenét, Urát illeti gyalázattal, az sokkal jobban fáj neki, mintha valaki a saját személyét illeti gyalázattal.

Aztán, ami miatt így imádkoznak, hogy nem ők állnak be a bosszúállásba. Mint ha ismernék az Újszövetségből azt a szép ígét, hogy „Magatokért bosszút ne álljatok (...), mert meg van írva: Enyém a bosszúállás, én megfizetek!” – mondja az Úr. Nem azt mondják: nosza, Uram, akkor bennünket használj fel! Hanem ezt: a te kezébe tesszük ezt is, Te állj bosszút! Nem mi veszünk elégtételt, hanem ott hagyjuk a te kezében, Tied a bosszúállás!

Azért is nagyon fontos ez, testvérek, mert nem ők akarják szétválasztani a konkolyt és a búzát, hanem azt mondják: Uram, majd te szét fogod választani! „Bölcs a te végezésed, Ha áld, ha súlyt karod.” Mi hiszünk abban az Istenben, és szeretjük azt az Istent, aki majd szét fogja választani a konkolyt és a búzát. Nem mi veszünk elégtételt.

A harmadik, ami miatt azt látom, hogy a zsoltárírók ezt valóban hívő szívvel tudták elmondani az az, hogy tulajdonképpen a zsoltárírók és a hívő emberek mindig várták Isten igazságának a napját. Tehát, ezekben az imádságokban kifejezték, hogy „mi várjuk azt a napot, amelyben igazság lakozik.” Itt a földön legtöbbször csak igazságtalanság van. Az ellenség tarol, uralkodik, és Isten gyermeke a szenvedő alany. Isten gyermeke a nyomorult, a beteg, az ellenségnek, a hitetleneknek, a pogányoknak sokszor semmi bajuk nincsen. És amikor a zsoltárírókban megfogalmazódik, hogy „Uram, szolgáltass igazságot!”, akkor mindig várták azt a napot, amellyel elérkezik Isten igazságának a napja.

A Lukács evangéliuma 16. fejezetében látom ezt a gazdag és Lázár történetében, amikor meghal a gazdag és meghal Lázár. Az egyik a pokolban emeli fel a szemeit, a másik vitetik az angyaloktól Ábrahám kebelébe. Amikor ez hangzik a gazdag felé: „fi-am, emlékezzél meg, hogy te életedben elvetted a javaidat, Lázár is az ő bajait. Most ez vigasztaltatik, te pedig gyötrettetel.” Ez nagy örömhír a mi számunkra – amit például a 90. zsoltár írója, Mózes mond –, hogy életünk nagyobb része hiábavalóság és nyomorúság, de az egész akkor lesz kerek, amikor majd elveszük a dicsőséget! Ahogy Pál apostol a Rómabeliekhez írt levélben mondja, hogy Isten az ő gyermekeit meg is dicsőíti. És milyen nagy öröm ez a Jelenések könyve hét gyülekezetének, amelyek annyit szenvedtek az üldöztetésben! Ott laktak, ahol a Sátán zsinagógája van, és várhatták Isten igazságának a nagy napját, amely majd el fog jönni. Akkor majd elveszi lelkünk, testünk, azt, amit szereztünk, amit kerestünk, ahogyan éltünk.

Az üldözötteknek milyen nagy bátorítás volt ez a történelem során, amikor a hitük miatt a mi őseinket is üldözték! A hugenottákat, gondoljunk csak bele, lemészárolták Szent Bertalan éjszakáján ezerszámra. Egy templom harangjának a szavára indult el az ellenség, a pogányok, és hány családban volt gyász! Amikor tanítókat, lelkipásztorokat, evangélikusokat, reformátusokat vittek el gályarabként, hány család maradt ott férj nélkül, apa nélkül, családfő nélkül, és milyen nagy bizonyosság volt, hogy Isten nem késik az ígérettel! Hogy ne a múlt szemléljük, ne a mostani nehézségünket, hanem azt az örök nagy dicsőséget, ami el van készítve a mi számunkra!

Éppen ezért, figyeljük meg, hogyan záródik a zsoltár: „Mi pedig, a te néped és a te legelőd nyája, hálát adunk néked mindörökké, s nemzedékről-nemzedékre hirdetjük a te dicséretedet!” Ugye érezzük azt, hogy akármilyen nehezen indul egy zsoltár, akármilyen letargikus érzületben vagy szomorúan, a végén eljut oda a zsoltáríró, hogy

„Mi pedig, a te néped és a te legelőd nyája, hálát adunk néked mindörökké, s nemzedékről-nemzedékre hirdetjük a te dicséretedet!” Ebben megszólal megint a zsoltárírónak az a csodálatos jövőképe, hogy lesz jövő!

Mivel kezdődött a zsoltár? Azzal, hogy a tetemek mindenütt szét vannak szórva, a vadak eszik meg, nem is temetik el őket. Van egy csomó halott. És mivel fejeződik be a zsoltár? Azzal, hogy „nemzedékről-nemzedékre hirdetjük a te dicséretedet”. Vagyis, mintha a zsoltáríró azt mondaná Istennek, hogy „engedelmességben fogunk járni”. Ezeket Isten rendelte el. Nem a zsoltáríró találta ki, hogy most ez lesz az életprogramunk: nemzedékről-nemzedékre dicsérünk téged, meg a te nevedet hirdetjük. Így rendelte Isten: mondd el a te fiaidnak nemzedékről-nemzedékre, és megszólal az a reménység, hogy lesz jövő nemzedék! Megszólal az a reménység, hogy amíg lesz következő nemzedék, addig nem fog elhalkulni a hálaének. „Mi pedig, a te néped és a te legelőd nyája, hálát adunk néked mindörökké!”

Olyan jó lenne, testvérek, ha számunkra is ez a zsoltár valóban az Isten előtti őszinte megállást, az előtte való kitárulkozást jelentené! Azt a gyermeki bizalmat, hogy neki mindent elmondhatok, mert nemcsak Istenem ez az Isten, hanem Jézus Krisztus által Atyámmá lett! És ne felejtsük el, hogy közbenjárhatunk a gyülekezetért, a népért, Isten népéért! Odaállhatunk az ő nevükben is mindig az Úr elé! Ne felejtsük el, hogy a záró akkord mindig a hála, a dicséret legyen! Úgy, ahogy a mennyben is zengik a megváltottak: méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen dicsőséget, tisztességet, erőt, hatalmat és áldást! Az életünket ebben a hetven, vagy ha feljebb nyolcvan esztendőben, a megváltottaknak adott örökkévaló távlatokban szemléljük, az örök élet fényében, ahol mennyei korona vár ránk. Ahol vígan lépkedünk majd színarany utcákon át. Milyen érdekes a zsoltárokból, hogy az utcákon ott vannak a halottak, a hívó ember meg tudja: igen, de egyszer majd az utcák aranyból lesznek, és majd ott vígan lépkedünk, és halljuk angyalok dicséretét!

Erre készüljön a szívünk, és a mindennapok nehézségeit, harcait így viseljük és így harcoljuk meg az Úr előtt és az Úrral!

Ámen.

Imádkozzunk!

Hálát adunk neked, drága Urunk, mert ezeket a csodálatos zsoltárokat te fakasztottad a te gyermekeid szívében és ajkán. Köszönjük, Szentlélek Isten, hogy beemelted a Kánonba, a Szentírásba, és igékké lettek a te néped számára. Köszönjük neked, Urunk, hogy olvashatjuk ma is, ezekben a napokban, most is, ezeket a zsoltárokat. Köszönjük, hogy te megfejted számunkra azoknak üzeneteit, hálát adunk ezért. Adj nekünk is ilyen lelkületet: eléd állót, előtted kitárulkozót, neked bizalommal mindent elmondó lelkületet és mindent tőled váró reménységet!

Köszönjük, hogy minden nehéz körülmény között volt jövő. Megtartottad a te népedet, Urunk, sőt, gyarapítottad és sokasítottad az üdvözülőkkel. Magasztalunk téged, hogy most is hívod, hívásod hangzik messze földeken, és hirdetteted a te drága igédet. Kérünk, használd bennünket is ebben, hogy másoknak is el tudjuk mondani az örömhírt, hogy a Szabadító elközelgetett!

Áldd meg az éjszakánkat, Urunk! Kérünk, hogy áldd meg a holnapi napunkat is, a munkába menők munkáját és az iskolások tanulását! Kérünk téged a betegekért, Urunk, és különösen kérünk ma is, hogy te szabj gátat, állítsd meg a járvány terjedését! Kérünk téged, hogy használd fel ezt az eszközt is arra, hogy figyelmeztess a te

DICSÉRJÉTEK AZ URAT!

---

népedet! Hívj magadhoz embereket, akik hozzád térnek, és elkezdnek téged félni, téged szeretni és tisztelni! Kérünk, Urunk, hogy hordozd a gyászolókat itt a gyülekezésben, és a te néped között is! Eléd hozzuk azokat, akik sírnak, hogy könnyeik töröltesse le és vigasztaltassanak meg a te szereteted által!

Ámen.

393. ének

1. Ne csüggedj el, kicsiny sereg,
Ha rád zúdul vad ellened,
Hogy végképp öszszetörjön;
Bár elpusztításodra tör,
Gond, kételkedés mit gyötör?
Nem lesz ez így örökkön!
Bízzál: ügyed az Istené,
Népét ő el nem ejtené:
Ő áll majd boszszút érted;
Ő állít Gedeont melléd,
Általa harcodban megvéd,
Szent igéjét és téged.

2. Él az Úr, áll ígérete:
Ördög s világ minden csele
Meggzégnyenül mirajtunk!
Vélünk az Úr, mi ővele,
Végtelen az ő ereje:
Győzelmet kell aratnunk.
Krisztusunk, segélj, el ne hagyj,
Pártfogónk végig te maradj:
Oltalmaz neved által,
Hogy mint hű nyájad, teneked
Zenghessünk dicséreteket
Víg, boldog hál'adással!